

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **M. M.**, zast. JUDr. Janem Stančíkem, advokátem se sídlem Hemy 855, Valašské Meziříčí, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, č. j. KUZZL 72404/2016, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Lesy České republiky, s. p.**, se sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové, **II) S. S.**, **III) L. S.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky Olomouc ze dne 26. 3. 2018, č. j. 65 A 3/2017 – 74,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vsetín (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 12. 7. 2016, č. j. MUVS-S 606/2014/OÚPSŘ-330/Hrn-27, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele ze dne 15. 1. 2014 o vydání dodatečného povolení stavebních úprav zemědělské usedlosti na pozemku parc. č. X v k. ú. M. B.

[2] K námitkám, které se promítly do námitek kasačních, uvedl krajský soud následující.

[3] Stěžovatel požádal dne 22. 3. 2018 o odročení nařízeného jednání na den 26. 3. 2018 z důvodu svých zdravotních problémů, které blíže nespecifikoval, a přiložil kopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavené MUDr. S. Z rozhodnutí vyplynulo, že je pracovně neschopen ode dne 22. 3. 2018. Následující den se soud telefonicky dotázal MUDr. S., zda je stěžovatel schopen se jednání soudu zúčastnit, což lékař potvrdil. Krajský soud následně sdělil zástupci stěžovatele, že soud shledal omluvu nedůvodnou.

[4] Dne 23. 3. 2018 byla soudu doručena žádost o odročení jednání z důvodu kolize na straně zástupce stěžovatele, který měl dne 26. 3. 2018 zastupovat jako obhájce na Policii ČR jiného klienta, což doložil uvědoměním, které mu bylo doručeno dne 26. 2. 2018. Věděl-li zástupce stěžovatele v okamžiku doručení sdělení termínu ústního jednání před soudem (dne 28. 2. 2018, tj. 26 dnů přede dnem jednání), že termín mu koliduje s prováděním úkonu na oddělení Policie ČR, byl povinen to soudu bezodkladně sdělit s žádostí o změnu termínu jednání. Učinil-li tak teprve tři dny před jednáním (včetně víkendu), nekonal bezodkladně a krajský soud nebyl povinen jeho žádosti vyhovět.

[5] V den jednání zástupce soudu předložil opětovnou žádost stěžovatele o odročení jednání, tentokrát z důvodu zhoršení jeho zdravotního stavu, pro které vyhledal lékařskou pohotovost. Tuto omluvu ničím nedoložil. Krajský soud ji proto shledal nedůvodnou. Procesní práva stěžovatele ostatně nemohla být poškozena, neboť jeho zástupce se k soudnímu jednání dne 26. 3. 2018 dostavil a činil za něj procesní úkony (viz rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2005, č. j. 2 Afs 5/2005-96). Osobní účast žalobce u jednání nutná nebyla.

[6] Dne 25. 3. 2018 ve 23.46 hod. byla soudu doručena námitka podjatosti předsedkyně senátu z důvodu diskriminačního postupu vůči stěžovateli, který spatřoval v bezdůvodném nevyhovění jeho žádostem o odročení jednání. Rozhodnutí soudu o nevyhovění žádosti navíc považoval za nepřezkoumatelné, neboť v něm nebylo uvedeno odůvodnění. Krajský soud dospěl k závěru, že námitka nebyla důvodná, neboť svým obsahem směřovala vůči procesnímu postupu soudu, resp. předsedkyně senátu, v řízení o projednávané věci (§ 8 odst. 1 s. ř. s.), a naopak jejím obsahem nebylo tvrzení o existenci skutečností, které by mohly vyloučení předsedkyně senátu z projednání a rozhodnutí věci odůvodnit, tj. poměr k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům. Soud nesouhlasil s tvrzením, že podjatost předsedkyně senátu byla dána tím, že je zaměstnankyní orgánu veřejné moci a žalovaný je orgán veřejné moci. Jelikož měl soud za to, že námitka není důvodná, a byla podána před jednáním, při němž byla věc rozhodnuta, postupoval podle § 15b odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. a námitku podjatosti nepředložil k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu (viz rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2017, č. j. 9 As 146/2016-366).

[7] Před zahájením jednání soudu zástupce stěžovatele namítl nesprávné obsazení senátu. Požadoval, aby ve věci rozhodoval Mgr. Gottwald. K tomu mu bylo předsedkyní senátu sděleno, že složení senátu 65 A odpovídá aktuálnímu rozvrhu práce Krajského soudu v Ostravě; Mgr. Gottwald již není členem tohoto senátu.

pokračování

[8] K věcnému posouzení krajský soud uvedl, že původcem všech stěžovatelem namítaných pochybení správních orgánů je nesoulad mezi faktickým stavem a stavem tvrzeným v žádosti o dodatečné povolení stavby. Byl to však právě stěžovatel, kdo tento rozpor hned na počátku řízení záměrně vytvořil. Tvrdil-li v žádosti o dodatečné povolení stavby něco jiného, musel tak činit záměrně, s cílem dosáhnout povolení stavby coby stavební úpravy zemědělské usedlosti, která by při splnění určitých podmínek mohla být v souladu s územním plánem Malá Bystřice.

[9] K žalobní námitce, že žádost o dodatečné povolení stavebních úprav stavby, konkrétně stavební úpravy stávající zemědělské usedlosti, nebyla správními orgány řádně meritorně posouzena, krajský soud sdělil, že správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem, posoudily-li žádost ve smyslu § 37 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle jejího skutečného obsahu, jímž byla dodatečná legalizace stavby na pozemku parc. č. X (nyní parc. č. X). Slovní označení v žádosti nebylo rozhodné, neboť identifikace stavby byla jednoznačná podle čísla parcely, na níž se stavba nacházela, projektové dokumentace konkretizující její dispozice a fotografií z místního šetření i ortofoto mapy z roku 2012. Navíc, žádná jiná stavba se na pozemku parc. č. X nenachází ani nikdy nenacházela. Jediná dříve existující stavba (stodola) stála dříve na pozemku parc. č. st. X. I proto je zcela vyloučena jakákoliv záměna předmětu řízení.

[10] Prvostupňový orgán správně posoudil, co je předmětem žádosti, a následně žádost pro rozpor s § 129 odst. 3 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., zákona o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), zamítl, neboť stavba, o jejíž dodatečné povolení stěžovatel fakticky žádal, je v rozporu s územním plánem Malá Bystřice.

[11] To, že prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí ne zcela obratně uvedl, že: „*Dále je nutno zvážit, že žadatel požádal o stavební úpravy zemědělské usedlosti, přičemž se nejedná o stavební úpravy zemědělské usedlosti, ale zcela novou stavbu rekreačního objektu. Tudíž nelze dodatečně povolit stavební úpravy zemědělské usedlosti, bez ohledu na soulad s územním plánem Malá Bystřice*“, nečiní rozhodnutí vnitřně rozporným, neboť je z něj zřejmé, že se vyjadřoval k označení záměru stěžovatelem, který nešlo povolit (bez ohledu na to, zda by byl či nebyl v souladu s územním plánem), neboť fakticky nebyl předmětem žádosti. Následně správní orgán opětovně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že důvodem zamítnutí žádosti stěžovatele o dodatečné povolení stavby bylo, že stavba rekreačního objektu byla v rozporu s územním plánem Malá Bystřice. Důvody rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byly jednoznačné.

[12] Stěžovatelem zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 2. 2016, č. j. 22 A 1/2015-44, se týkal lhůty stanovené k odstranění stavby, nikoliv výzvy k prokázání souladu stavby s územně plánovací dokumentací. Uváděná věta byla zcela vytržena z kontextu odůvodnění tohoto rozsudku, nebyla přesnou citací a nešlo ji vykládat způsobem, jakým to učinil stěžovatel, tedy, že povinností správního orgánu by mělo být

aktivně hledat řešení pro dodatečnou legalizaci stavby, a to i cestou vyčkávání změny územního plánu. Z daného textu nelze tvrzený závěr dovodit. Námitka byla žalovaným vypořádána dostatečně, byť důvody nepřiléhavosti citovaného rozhodnutí mohly být blíže rozvedeny.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[13] Stěžovatel brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s.

[14] Ve věci rozhodoval vyloučený soudce. Ačkoli stěžovatel podal řádně a včas námitku podjatosti předsedkyně senátu z důvodu jejího vztahu se žalovaným (žalovaný je orgán veřejné moci a soudce je sám zaměstnanec orgánu veřejné moci), krajský soud námitku nepředložil k rozhodnutí NSS, ač tak měl učinit.

[15] Je přesvědčen o nesprávném obsazení senátu, jehož předsedou měl být Mgr. Gottwald, který v předcházejícím řízení konal procesní úkony.

[16] Krajský soud nesprávně posoudil účel správního řízení o dodatečném povolení stavby, uvedl-li, že jím nemá být prioritně *hledání řešení, jímž by byla sledována dodatečná legalizace stavby*, a označil stěžovatelem uváděný rozsudek za nepřiléhavý. Měl však posoudit tuto právní otázku opačně, neboť citovaná pasáž rozsudku má jednoznačný význam, a to odlišit účel správního řízení o odstranění stavby od účelu správního řízení o dodatečném povolení stavby.

[17] Krajský soud se snažil účelovým výkladem zhojit namítanou vnitřní rozpornost a opomenuté meritorní posouzení žádosti stěžovatele prvostupňovým správním orgánem. Bagatelizoval význam těchto pochybení.

[18] Třikrát marně žádal o odročení nařízeného soudního jednání. První žádost podal z důvodu své pracovní neschopnosti ve spojení s eminentním zájmem se jednání účastnit, ta mu však byla zamítnuta sporným odůvodněním s odkazem na rozhovor s MUDr. S. Režim dočasně práce neschopného stěžovatele však nezahrnoval žádné vycházky, což v souladu s § 56 odst. 2 písm. c) a odst. 6 zákona č. 187/2006 Sb., o zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zdravotních službách“), znamená, že jeho zdravotní stav a léčebný postup vylučují vycházky.

[19] Neví, jak krajský soud během telefonátu ověřil totožnost osoby, které se dotazoval. Nelze důvodně předpokládat, že by hovořil přímo s MUDr. S., který nemůže bez svolení pacienta poskytovat o jeho zdravotním stavu třetí osobě žádné informace. Takový souhlas mu však stěžovatel neudělil. Navíc si musel být jako ošetřující lékař vystavující potvrzení o pracovní neschopnosti vědom, že mu nepovolil vycházky.

[20] Jelikož se krajský soud s těmito námitkami vůbec nevypořádal, je rozsudek nepřezkoumatelný.

pokračování

[21] Ani druhé omluvě (tentokrát z důvodu kolize nařízených jednání stěžovatelova zástupce) nebylo vyhověno, přičemž obsahem přípisu krajského soudu nebylo odůvodnění. Teprve na základě námitky nepřezkoumatelnosti krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že žádost nebyla podána bezodkladně. V předvolání k nařízenému jednání však krajský soud stěžovatele poučil, že z důležitého důvodu může být včas požádáno o odročení nařízeného jednání. Vzhledem k tomu, že krajský soud stačil o druhé žádosti rozhodnout (konkrétně tři dny před jednáním), nepochybně byla i samotná omluva podána včas.

[22] Třetí žádosti o odročení jednání (z důvodu náhlého zhoršení zdravotního stavu stěžovatele) nebylo bez odůvodnění vyhověno. Až z napadeného rozsudku se stěžovatel dozvěděl, že žádost nebyla ničím doložena. Krajský soud však účelově pominul, že stěžovatel k žádnému doložení nebyl vyzván. Na výzvu by písemný doklad předložil.

[23] Z uvedeného je zřejmý nestandardní přístup krajského soudu ke stěžovateli, neboť si lze stěží představit důležitější důvody pro odročení jednání než pracovní neschopnost na straně stěžovatele a kolize nařízených jednání jeho zástupce. Uvedeným postupem došlo k podstatnému zkrácení jeho procesních práv, což mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[24] Z výše uvedených důvodů navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[25] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že účel řízení o dodatečné povolení stavby je umožnění „černému“ stavebníku prokázat ve smyslu § 129 odst. 3 stavebního zákona, že je stavba v souladu s právními předpisy a veřejným zájmem, přičemž důkazní břemeno je zcela na jeho straně. Prvostupňový orgán postupoval v souladu se zásadami činnosti správních orgánů a nebyl povinen v řízení hledat řešení k dodatečné legalizaci stavby. Navrhuje kasační stížnost pro nedůvodnost zamítnout.

[26] Osoba zúčastněná na řízení, majitel sousedního pozemku Staněk, ve vyjádření detailně popisuje vývoj oprav stavby na pozemku stěžovatele a uvádí, že na daném pozemku nikdy žádná zemědělská usedlost nestála. Na pozemku dle jeho pozorování dochází k pohybům zeminy, což svědčí o nevhodnosti umístění stavby. Žádné procesní vyústění nenavrhl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[27] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout

z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[28] Soud předem dalšího posouzení ověřil, že krajský soud nebyl obsazen nesprávně.

[29] V souladu s rozvrhem práce pro rok 2017 (žaloba byla podána dne 2. 1. 2017) byla věc přidělena do soudního oddělení 65 A, jehož předsedkyní byla JUDr. Šnejdrová, Ph.D., a členy senátu Mgr. Gottwald, JUDr. Radkova, Ph.D. (s poznámkou: jen pro skončení věci napadlých do 30. 9. 2016), Mgr. Berková a Mgr. Renda. V souladu s pravidly pro přidělování věcí uvedených na str. 107 daného rozvrhu práce bylo o veškerých věcech napadlých do daného senátu rozhodováno ve složení JUDr. Šnejdrová, Ph.D., Mgr. Berková a Mgr. Renda; v uvedeném složení soud rovněž meritorně rozhodoval. Na závěr o správném obsazení senátu nemá vliv to, že Mgr. Gottwald učinil procesní úkon v dané věci, ostatně dle rozvrhu práce (viz str. 107) v době nepřítomnosti předsedkyně senátu ji jako první zástupce v pořadí zastupoval právě on.

[30] Poté se zabýval správností procesního postupu vypořádání námítky podjatosti vznesené vůči předsedkyni senátu, která v dané věci rozhodovala.

[31] Dle § 15b odst. 1 a odst. 2 o. s. ř. nemusí soudy nadřízenému soudu předkládat k rozhodnutí námítku podjatosti (ve správním soudnictví Nejvyššímu správnímu soudu) v případě, že byla námitka podjatosti uplatněna před nebo v průběhu jednání, při němž byla věc rozhodnuta, a má-li soud za to, že námitka není důvodná. K takové situaci došlo v právě projednávané věci. Jednání krajského soudu bylo nařízeno na den 26. 3. 2018 a námitka podjatosti byla do datové schránky soudu doručena dne 25. 3. 2018 ve 23.46 hod., lze ji proto jednoznačně považovat za doručenu před jednáním, při kterém byla věc současně rozhodnuta (toto ustanovení je nutné vyložit shodně i v souvislosti s odročením jednání za účelem porady senátu, jako tomu bylo v tomto případě, viz rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2017, č. j. 9 As 145/2016-450). Krajský soud během jednání námítku věcně posoudil a shledal nedůvodnou, což řádně odůvodnil. Postupoval proto v souladu se zákonem.

[32] K namítané nepřezkoumatelnosti s ohledem na vypořádání omluv NSS souhrnně uvádí, že odůvodnění napadeného rozsudku je srozumitelné; je z něj zřejmé, z jakých důvodů krajský soud jednotlivým omluvám nevyhověl, nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku soud neshledal.

[33] První omluva stěžovatele byla vyhodnocena jako nedůvodná poté, kdy krajskému soudu MUDr. S., ošetřující lékař stěžovatele, telefonicky potvrdil, že stěžovatel je schopen se ústního jednání u krajského soudu zúčastnit (i přes nenařízené vycházky) [úřední záznam o telefonátu založen na č. l. 47 soudního spisu]. Na postupu krajského soudu i nevyhovění žádosti o odročení jednání neshledává NSS nic nezákonného. Stěžovatel obecně zpochybňuje, že krajský soud nemluvil přímo s MUDr. S., nijak však svá tvrzení neodůvodňuje ani nedokládá. Tvrzené porušení lékařského tajemství ošetřujícím lékařem není pro projednávanou věc relevantní.

pokračování

[34] Všechny námitky týkající se nevyhovění druhé omluvě z nařízeného soudního jednání ze strany stěžovatele, resp. jeho zástupce, jsou pouze hypotetické, neboť zástupce stěžovatele byl při ústním jednání přítomen. Není proto zřejmé, k jakému zkrácení stěžovatelových práv mělo dojít, on sám v průběhu celého řízení ani nekonkretizoval, z jakého důvodu měl enormní zájem se jednání osobně zúčastnit, ač jeho osobní účast na jednání nebyla vyžadována.

[35] Soud nad rámec poznamenává, že je nutné trvat na bezodkladnosti omluvy, tedy, aby byla sdělena ihned poté, co vznikne překážka bránící v účasti na jednání (viz rozsudky NSS ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23, ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014 - 25, a ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012 - 25). Zaslal-li zástupce stěžovatele omluvu až 26 dní poté, co se o kolizi jednání dozvěděl, nelze ji považovat za včasnou, přičemž při hodnocení včasnosti omluvy nehraje roli, zda o ní stihl krajský soud rozhodnout. Jednání zástupce stěžovatele s ohledem na otálení se zasláním omluvy a nepověření substituta svědčil spíše o postupu účelovém.

[36] K výtce stěžovatele, že nebyl krajským soudem vyzván k doložení své třetí omluvy, NSS uvádí, že jednou ze tří podmínek pro akceptaci omluvy je doložení tvrzeného důvodu omluvy, přičemž důkazní břemeno v tomto případě stíhá osobu, která omluvu podává (viz rozsudky NSS ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23, či ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014 - 27). Stěžovatel (řádně zastoupen právním profesionálem) si musel být vědom, že je na něm, aby důvody své omluvy doložil, on však zůstal pouze v rovině tvrzení. Soud neměl zákonnou povinnost stěžovatele k doložení omluvy vyzývat.

[37] Stěžovatelem uváděný rozsudek krajského soudu č. j. 22 A 1/2015 - 44 se týkal lhůty stanovené k odstranění stavby, nikoli dodatečného povolení stavby. Jak již ostatně uvedl krajský soud, stěžovatel větu vytrhl z kontextu odůvodnění rozsudku, citoval ji nepřesně a její smysl vykládal způsobem, který odporuje závěrům v odstavci uvedeným. Krajský soud proto rozsudek ani stěžovatelem vytrženou větu nepovažoval za příléhavé. Ostatně, účelem dodatečného povolení stavby se zabýval např. rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2007, čj. 1 As 46/2006 - 75, ve kterém je uvedeno, že: *„Účelem řízení je vlastně dodatečné zhojení závažné vady, kterou je prvotní vědomá ignorance zákona ze strany stavebníka, pod podmínkou, že dodatečně povolená stavba není v rozporu s veřejným zájmem, územně plánovací dokumentací, ani s cíli a záměry územního plánování. Takový postup by se však v praxi rozhodně neměl stát pravidlem...“*

[38] Krajský soud detailně odůvodnil, proč nevyhodnotil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí za vnitřně rozporné a žádost za meritorně (správně) posouzenou. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením plně ztotožňuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[40] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, byť měl ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

[41] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. V řízení o kasační stížnosti však nebyly osobám zúčastněným na řízení uloženy žádné povinnosti, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu